

אפשר לפגוע בגורלה של המדינה, אבל אסור

לפגוע בתדמיתו המלאכותית של ראש-הממשלה

החולה המדומה

כל חברי הכנסת, העוקבים אחרי מנחם בגין במליאת הכנסת, שם הוא מרבה לשבת שעות ליד שולחן-הממשלה, אינם יכולים להתעלם מהעובדה שאין זה אותו מנחם בגין שהכיר. הפרלמנטר התוסס לשעבר, שלא היה מניח לאף קריאת-תגר המותרת נגדו לחלוף ללא קריאת-ביניים, הפך אדיש ושתקן. רק לעיתים רחוקות הוא זורק קריי-אתביניים חיוורת לחלל האולם.

„בגין נולד

מחדש!”

פני כחודש, בעת שמנחם בגין היה אורח הכבוד במסיבה שנערכה במישכן הכנסת לרגל פתיחת מיבצע מדל-יות-הזהב של קורת-גג, יכלו מאות הקרור-אים לראות אותו שם, עומד במשך זמן ממושך, לוחץ ידיים עם אנשים ואינו מהליך מילח עם אף אחד מהם.

ואולי אין עדות טובה יותר לשינויים הקיצוניים האלה מאשר עדותו של הר-תועמלן הראשי של בגין, סופרו המדיני של מעריב יוסף חריף. בשבוע שעבר הופתע חריף כל כך מעירנותו ופעילותו של בגין בעיקבות פתרון שלושה משבר-רים ממשלתיים, עד שבישר לקוראיו בצה-לה, כי „בגין נולד מחדש — עירני, חייכי-ני ונמרץ, כמו באותם הימים הטובים.” היתה זו עדות גלויה כי עד לכתבת דברים אלה היה מצבו של בגין שונה, ואומנם, בגלל הפירסומים הרבים על מצב בריאותו של בגין, מוצא לנכון כל מי שר-פוגש בו, לבחון אותו ואת התנהגותו ול-הביע דיעה איך התרשם ממצב בריאותו ומצב רוחו.

עסקני חרות עצמם אינם נמנעים מ-

כיו של בגין לטעון בתוקף שהוא בריא ומתפקד כהלכה. זה נכון אולי לשבועיים שלושה האחרונים. אילו היתה אותה הצ-הרה מושמעת לפני חודש, למשל, ספק אם היו יכולים להכחישה באותו תוקף. אז בקושי עמד בגין על הרגליים. עד כמה שהדבר פאתטי וטראגי אין מה לעשות נגד חוקי הביולוגיה. כל אדם שעבר הת-קף-לב ושטף-דם במוח שוב אינו יכול להיות כשם שהיה קודם, גם אם בריאותו תקינה.

לשוחח בינם לבין עצמם בנושא זה, שחל טאבו חמור על הדיון בו בפומבי. הם אף מתלוצצים, כי ניתן לדעת על מצב ברי-אותו של בגין על פי התנהגותו של יו"ר סיעת חרות, ח"כ חיים קאופמן. „כשקאר-פמן הולך מאושש וזקוף, כאילו תפס מני-היגות — זה סימן שמצבו של בגין גרוע. כשקאופמן הולך חפוי ראש — סימן ש-הצהרתו של פלד נפלה פשוט בעיתוי לא נכון, בתקופה בה יכולים כל מקור-

למראית-עין נדמה היה שהכל מתוכנן ומתואם. ישראל פלד הטיל לחלל את עניין ברי-אותו של בגין. באותו זמן אירגן מנהיג מוניציפאלי אחר של הליברלים, ראש עיריית תל-אביב, שלמה להט, שביתת-אזהרה של עובדי העירייה שכוונה נגד הממשלה. ואילו מנהיג הליברלים, שמחה ארליך, שהפך תקיף יותר בביקורתו על הממשלה מאשר האופוזיציה של המערך, איים, כי לא ייבהל לפרק את הקואליציה, גם אם יביא הדבר להחזרת המערך לשיל-טון.

„גיבורים

נגד חלשים”

ה תקוממות כללית, כביכול, זו של של הליברלים לא היתה כמובן מימושה של תוכנית סודית למרד. היא היתה בסך-הכל ביטוי לתיסכול הגובר והולך במיפ-לגה זו נוכח הרחקתה הטוטאלית מעמדות-השפעה וחוסר ההתחשבות בה מצד מנחם בגין, למרות הכרזותיו הבומבסטיות על נאמנות, ידידות וחברות.

ההכרה, כי אי-אפשר להמשיך כך יותר, חדרה בדרך זו או אחרת כמעט אל כל נציגי הליברלים. העובדה כי כמה מהם היו מוכנים לפני שבועיים להפיל את הממש-לה בעניין חוק ההפלות, נובעת אף היא מתיסכול עמוק זה. רק החשש שבחירות חדשות לא יחזירו רבים מהם לכנסת, מד-ביק אותם עדיין אל אנשי חרות.

על רקע זה גברה ההכרה, כי המוצא שיאפשר לאכול את העוגה וגם לשמור אותה שלמה, הוא להמשיך את שילטון הליכוד אבל בהנהגה אחרת, כזו של עזר וייצמן, למשל.

בליכוד התלוצצו השבוע, כי בגין בע-צם מעמיד פנים ועושה את עצמו חולה. „אין זה נאה להיות גיבור נגד חלשים”, אמרו, „וכל זמן שחושבים שהוא חולה לא יעזו להדחיקו. זה לא יפה, לא תרבותי ולא מקובל להתנהג ככה אל חולים.”

האור הירוק ליוזמה כזאת מצד הלי-ברלים ניתן על-ידי פירוש לא נכון של מה שהתרחש בתוך חרות לאחרונה. במרכז חרות נערך עימות גלוי בין שני מחנות, סביב בחירתו של יו"ר מזכירות חדש.

ההתמודדות היתה בין מחנה השירים וייצמן ולוי לבין מחנה יצחק שמיר. ידם של אנשי וייצמן היתה על העליונה. באופן מפתיע הם קיבלו תמיכה מצד אנשי מנחם בגין. מועמדם, יורם אירידור, נבחר.

ניצחון זה התפרש כאילו גם מנחם בגין סומך ידו על מינוי עזר וייצמן כיו"ר, כאשר יחליט לפרוש מתפקיד ראש-הממ-שלה. הליברלים החליטו להחיש את התהי-ליך, ולזרו את פרישתו של בגין.

הגישה ששעו הליברלים, המישל-חות ששלחו, המגעיים שניהלו, הבהירו להם כי בשעה זו אין כל סיכוי להמליך את וייצמן במקום בגין. גם מחנה וייצמן מיהר להפגין נאמנות לבגין מתוך ידיעה שלמרות שסמכותו נפגעה והשפעתו נחל-שה, הרי עצם המיתוס המגולם בדמותו די בו כדי לחסל אותם, אם יוחשדו בנתינת יד לקשר של הדחת.

ראשי הליברלים שיפמן, ארליך וכהנ-להתקומם בלי קשר

הסערה שחולל פלד לא נגרמה רק משום שהפר את הכלל, המקובל מתוך אינטרסים אנוכיים גם על מנהיגי האר-פוזיציה — שבריאיותו של אדם שייכת לתחום צינת-הפרט, גם אם מדובר ב-בריאותו של מנהיג לאומי. לפני חודשיים, למשל, טען ח"כ המפד"ל דויד גלאס, את אותם הדברים בדיוק. גם הוא זעק בפומ-בי, כי מרמים את העם ואין מגלים לו את האמת על מצב בריאותו של בגין, וכי הוא עצמו נחרד מהתנהגותו ותגובותיו של ראש-הממשלה בפגישות שהיו לו עמו.

אז גוועו דבריו של גלאס כמעט ללא-הד. מקורביו של ראש-הממשלה, חסידיו ואנשי מיפלגתו, פשוט התעלמו מהם, משום שהם ידעו עד כמה הדברים נכר-ים. אבל הם לא יכלו עדיין להשתחרר מהתפיסה האבסורדית שדיון פומבי על מחלות מנהיגים בווי וגרוע יותר מדיבור על ענייני מין, למשל.

מישקל היתר שיוחס לדבריו של פלד, שאינו ח"כ וגם לא דמות פוליטית בזירה הממלכתית, נבע מכך שהם נראו כחלק מהתקוממות החטיבה הליברלית בליכוד וכביטוי לקשר הנרקם להדיח את מנחם בגין ולהקים ממשלת ליכוד חדשה בהנהג-תו של עזר וייצמן.

בגין עם עזר וייצמן ליד שולחן הממשלה לרשת בלי הדחה